

RACE & CULTURE

A Story of Humanity Beyond Borders

Ferdinando Frega – Nando the Scribe

Gillettenarrative.com

GILLETTE: இனமும் பண்பாடும்

ஒருமுறை Lisbon-இல் பல்வேறு நாட்டவர்களுடன் ஓர் அடுக்ககத்தில் ஆறு மாதங்கள் வாழ்ந்தேன்; இன்று, மனிதகுலத்தின் மிகத் துயரமான அத்தியாயங்களில் ஒன்றான இனவெறி என்ற நிகழ்வை நினைவுகூர்வதற்கான ஒரு நாளில், என்னை மாற்றிய ஒரு தனிப்பட்ட கதையைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

Lisbon-இன் மிகத் தொலைவான புறநகரில், மிக ஏழ்மையான, மிகச் சீரழிந்த பகுதிகளில் ஒன்றில், பெரும்பாலும் போர்த்துகீசியம் பேசப்படும் இடத்தில் இருந்த அந்த அடுக்ககத்துக்கு நான் வந்து சேர்ந்தேன்; அங்கே பிரேசில், அங்கோலா, சாவோ தொமே, Mogadishu, மடகாஸ்கர் ஆகிய இடங்களைச் சேர்ந்தவர்களும், போர்ச்சுகலிலிருந்தே சிலரும் இருந்தார்கள்.

அந்த மொழி எனக்குப் பழக்கமானதல்ல; ஆனால் சில கொச்சைச் சொற்களில் அது என் சொந்த நகரத்தின் வட்டார வழக்கு வடிவங்களை நினைவூட்டியது — போர்த்துகீசியர்கள் ஒருகாலத்தில் என் ஊரைக் காலனியாக்கினார்கள் என்ற வரலாற்று நினைவு வெறும் சாத்தியம் அல்ல, உறுதியானது.

என்னை எப்போதும் புன்னகைக்க வைத்த ஒரு சொல்வழக்கு, அவர்கள் போர்த்துகீசியத்தில் FOCU MEU என்று சொன்னபோது — Calabria வட்டார வழக்கிலும் அதற்கு அதே பொருள்தான்.

நான் எல்லாவற்றையும் கவனித்தேன். Alfonso, Osvaldo, Paolo, Roberto, Antonio, Ramon ஒவ்வொரு மாலையும் இரவு உணவுக்கு எனக்காகக் காத்திருந்தார்கள். நான்தான் மூத்தவன்; அவர்களுக்கு என் கதைகள் வேண்டும்.

வரலாற்றில் இடம்பிடித்த ஒரு கதை bruschetta, bussetta, busadero பற்றியது — மூன்று சொற்கள், முற்றிலும் வெவ்வேறான மூன்று

பொருள்கள் – அதை வைத்து நான் விளையாடுவேன், என் கதைகளைப் பின்னுவேன், புரியாதது போல் நடிப்பேன், வேண்டுமென்றே குழப்பங்களையும் தவறான புரிதல்களையும் உருவாக்குவேன்; இறுதியில் எல்லோரும் விழுந்து விழுந்து சிரிப்பார்கள்.

கதைகளை அவர்கள் என்னைப் போர்த்துகீசியத்தில் சொல்ல வைத்தார்கள்; ஒவ்வொன்றின் முடிவிலும் ஒருவகை விடுதலை வெளிப்பாடாக இத்தாலிய மொழியில் ஒரு “vaffanculo” விடுவேன், எல்லோரும் புன்னகைப்பார்கள்.

என் தோலின் நிறத்தை யாரும் ஒருபோதும் கவனிக்கவில்லை. அத்தனை நிறங்களுக்கு நடுவே நான் ஒருவன்தான் வெள்ளையன்; ஆனால் மாலைகளில், ஒன்றுகூடியபோது, நாங்கள் மகிழ்ச்சியும் புன்னகையும் நிறைந்த ஒரு வானவில்.

என்னிடம் வாங்கப் பணம் இல்லாதபோது எனக்குச் சாப்பிட உணவு இருப்பதையும் அவர்கள் உறுதிசெய்தார்கள்; அதைக் கண்ணியத்துடனும் நேர்த்தியுடனும் செய்தார்கள் – அதே நேரத்தில், நான் தகவல்தொடர்பின் பேராசிரியர் என்றும், பெண்கள் விஷயத்தில் ஒரு குறும்புக்காரன் என்றும், தன் மனதைச் சுரண்டுவதற்கு அல்ல, கொடுப்பதற்கான ஒரு புதையலாக மாற்றியவன் என்றும் என்னிடம் சொல்லிக்கொண்டே.

ஆகவே, என்னைப் படிப்பவர்களுக்கு: இயங்கிக்கொண்டிருக்கும் ஓர் உலகம் இப்படித்தான் இருக்கும் – நீங்கள் எதிர்பார்க்காத நேரத்தில், கற்பனைக்கும் எட்டாத உதவி வந்து சேரும், போர்த்துகீசியர்களுக்கு மட்டுமே கொடுக்கத் தெரிந்த விதத்தில்.

விடைபெறுகிறேன், நண்பர்களே,
Ferdinando